

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **D. P.**, zastoupené JUDr. Danuší Koldovskou, advokátkou se sídlem Náměstí TGM 169, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2009, č. j. OSV/444/2009/R/626, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 31. 5. 2010, č. j. 62 Cad 60/2009 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatelky JUDr. Danuši Koldovské **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, jímž byla jako opožděná odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 29. 6. 2009, č. j. OSV/444/2009/R/626. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu v České Lípě ze dne 7. 5. 2009, č. j. 12847/2009/CLI, jímž jí byla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi, a to doplatek na bydlení ve výši 1122 Kč měsíčně s účinností od 1. 2. 2009, a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud zjistil, že napadené správní rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno v pátek dne 3. 7. 2009. Posledním dnem lhůty k podání žaloby byl podle krajského soudu v souladu s § 40 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), čtvrtek dne 3. 9. 2009. Vzhledem k tomu, že žaloba byla osobně podána dne 4. 9. 2009, dospěl krajský soud k závěru, že byla podána po uplynutí dvouměsíční lhůty, tedy opožděně. Žalobu proto podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Žalobkyně napadla usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Namítla, že krajský soud nepřezkoumal, zda nebyla dotčena její základní lidská práva a svobody, a zda správní orgán jednal v souladu se zákonem. Krajský soud dále nerespektoval její osobní poměry, zejména při poučení o procesním postupu. Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. Podle písmene b) tohoto ustanovení soud odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s., lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou; lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Nejvyšší správní soud z kopie doručenky poštovní zásilky obsahující žalobou napadené správní rozhodnutí ověřil, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni skutečně doručeno v pátek dne 3. 7. 2009 v souladu s § 49 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. Tento byl tedy dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. Den následující po dni doručení je podle tohoto ustanovení považován za první den běhu dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Konec lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým označením shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty - t.j. dnem doručení, a to na čtvrtek dne 3. 9. 2009. Zákonná lhůta uplynula žalobkyni marně, kasační stížnost podaná osobně v pátek dne 4. 9. 2009 je opožděná.

Krajský soud proto postupoval správně, jestliže ji pro opožděnost odmítl. Nejvyšší správní soud zde pouze poznamenává, že krajský soud měl takto učinit nikoli na podkladě § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale na podkladě písmene b) tohoto ustanovení, které jako důvod pro odmítnutí návrhu výslovně uvádí jeho opožděnost.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalobkyně ve své kasační stížnosti neuvedla žádné relevantní důvody, jimiž by zpochybnila závěr krajského soudu o opožděnosti její žaloby, žádné vady usnesení krajského soudu pak nebyly zjištěny ani z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Žalobkyně neměla ve věci úspěch, správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni žalobkyně náleží v souladu s § 9 odst. 2, § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 1600 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2011

JUDr. Jaroslav

V l a š í n

předseda senátu